

O, Saturn

Mihai Eminescu

Tu ce stând cumpăna vremii îi măsuri,
Tu ce măsori curgerea lumii în haos
După câte ori se ivește umbra,
Soră luminii.

O, Saturn tu, care domnind genunea,
Te-ndrăgi atât, că, privind la tine,
Din adâncul întunecat ea dete
Naștere lumii.

Cel dintâi din zei răsărind din haos,
Generații trec, de zei și de oameni,
Numai tu rămâi pe deasupra tuturor
Cel de pe urmă.

[1880]